

ה"ת 23634/07/17 - א.א. שאקר עבודות עפר בע"מ, שאקר אלסייד נגד משטרת ראש העין

בית משפט השלום בפתח תקווה

ה"ת 23634-07-17 א.א. שאקר עבודות עפר בע"מ ואח' נ' משטרת ראש העין
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני מבקשים	כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
נגד משיבים	1. א.א. שאקר עבודות עפר בע"מ 2. שאקר אלסייד
	משטרת ראש העין

החלטה

לפניי בקשה להחזרת תפוסים, לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט- 1969 (להלן: "הפקודה").

הבקשה הינה להחזרת משאית וולוו שמספרה 61-248-62 (להלן: "התפוס"/"כלי הרכב"), לרשות המבקשים. המשאית הינה בבעלות המבקש 2.

רקע

כנגד המבקש 2 ומשה אביטן (להלן: "אחר") הוגש כתב אישום המייחסים להם ביצוע עבירות הפוגעות בסביבה, כפי שיפורט להלן.

המבקשת 1 הינה חברה בע"מ והמבקש 2 הינו מנהלה.

ביום 3.3.17, ובטרם הוגש כתב אישום כנגד המבקש 2 והאחר, נתפס כלי הרכב האמור על ידי המשטרה וטרם שוחרר.

בת"פ 7453-06-17 שהוגש ביום 1.6.17 נטען, כי בתאריך 3.3.17 בשטח פתוח באלעד המבקש 2 ביחד האחר השליכו פסולת ממשאית שהכילה עודפי עפר, קרשים, קרטונים, בלוקים, ניילונים ותערובת של פסולת בניה. הנאשם האחר נהג בשופל ובו כף מלאה באדמה לכיסוי וקבירת הפסולת שהושלכה ותושלך בהמשך. המבקש 2 והאחר נעצרו בעת ביצוע המיוחס להם.

משכך יוחסו להם עבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת וגרימת מטרד לציבור. למבקש 2 יוחסו גם עבירות של ניהול עסק ללא רישיון וצו רישוי עסקים.

למען שלמות התמונה יצוין, כי ביום 4.4.17 הורה כב' השופט מורנו על שחרור התפוס בתנאים. בהחלטה בערר שניתנה על ידי כב' השופט יקואל, בהסכמת הצדדים, נקבע שהתפוסים יותרו בידי המשיבה עד ליום 1.6.17 אלא אם יוגש כתב אישום. משהוגש כתב האישום ביום 1.6.17 נותרו התפוסים בידי המשיבה.

ב"כ המבקשים עתרו לשחרור המשאית במסגרת הבקשה שבפניי. נוכח התנגדות המשיבה נקבע דיון במעמד הצדדים בו השלימו טיעוניהם.

טיעוני הצדדים

ב"כ המבקשת 1 טען, כי אין ראיות לכאורה לביצוע המיוחס למבקש 2 או לכל הפחות קיימת חולשה בראיות, כך שלכל היותר עסקינן בעבירה של ניסיון להשלכת פסולת מצד המבקש 2. לגישתו, המבקש 2 לא ידע מהי תכולת המשאית ורק לאחר פתיחת הדלתות הבין שמדובר בפסולת שלא ניתן להטמינה במקום ועל כן כלל לא השליך את תכולתה במקום. הפסולת שנמצאה על הארץ היא "חלקיקים" שנפלו בעת פתיחת דלתות המשאית. בהעדר סגירה הידראולית היה צורך בדחיפה של השופל בו נהג האחר כדי לסייע בסגירת דלת המשאית, אך לא מדובר בפסולת שביקש המבקש 2 להותיר במקום.

עוד טען, כי הסיכויים לחילוט כלי הרכב בסיום ההליך בתיק העיקרי הינו קלוש. לדבריו, המשיבה כמעט שאינה נוהגת, במקרים דומים, לבקש חילוט הרכב בסיום ההליך בתיק העיקרי.

למבקשת 1 יש רישיון לניהול עסק הכולל את שמו של המבקש 2. הוצגו חשבוניות לפיהן המבקשת 1 משלמת עבור הטמנת פסולת כדין. נטען, כי העובדה שהמבקשת 1, משלמת מדי חודש עבור הטמנת פסולת כדין מלמדת שאינה נוהגת להטמין פסולת באופן לא חוקי ויש בכך להשפיע על המבחנים שנקבעו בבש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** ולע"פ 5140/13 **מדינת ישראל נ' אוסקר**.

עוד טען, כי המבקשת 1 מחזיקה ב- 7 משאיות ותפיסתה של המשאית נשוא בקשה זו גורמת נזק כלכלי לחברה, דבר שאף גורם לירידת ערכה.

נוכח כל אלה, סבר שיש להורות על שחרור התפוס ללא ערובה כספית ולחלופין בשיעור שלא יעלה על 10,000 ₪.

ב"כ המבקשת 1 הפנה לכך שלחובתו של המבקש 2 הרשעה קודמת משנת 2017 בעבירה דומה בגין מעשה משנת 2010 וכי מאז שינה דרכיו ולא שב לבצע עבירות.

ב"כ המבקש 2, סמך ידו על טיעוני ב"כ המבקשת 1 והוסיף, כי העובדה שהפסולת לא הושלכה לתוך בור מלמדת שמדובר בפסולת שנפלה ללא מתכוון כטענת ב"כ המבקשת 1 ולא כנטען בכתב האישום.

עוד הוסיף, כי באיזון שבין התכליות לשמן נתפס כלי הרכב לבין זכותם הקניינית של המבקשים, יש להעדיף את האחרונה ומאחר שלמבקשת 1 יש מקורות הכנסה ניתן להסתפק בהתחייבותה, לצד איסור דיספוזיציה ושעבוד לטובת המדינה ללא הפקדה כספית.

ב"כ המשיבה טען, כי עסקינן במשאית שנתפסה בעת ביצוע העבירה על ידי גורמי אכיפת החוק.

אין מדובר באירוע הנתון לפרשנות כפי שטוענים ב"כ המבקשים. הראיות בתיק המתבססות על תמונות ודו"ח פעולה של השוטר שנכח באירוע ברורים וחד משמעיים ועל פיו המבקש 2 ביחד עם האחר השליכו פסולת כנטען.

מטרות התפיסה הינן מניעת עבירות, הרתעה וחילוט בסיום ההליך העיקרי. ב"כ המשיב סמך את התנגדותו לשחרור המשאית בעיקר על הטענה שהמבקש 2 הנו "שור נגח", אשר הורשע בסמוך למועד ביצוע העבירה בתיק זה. נוכח הישנות המעשה אין לתת אמון במבקש 2 והפנה לפסקי דין בהם נדחו בקשות להשבת תפוס נוכח הישנות המעשה על ידי המבקש.

חילוט כלי רכב המעורב בעבירות פגיעה בסביבה אינו עניין תיאורטי אלא חלק מרכיבי הענישה והפנה לפסיקה בתמיכה לטענתו.

עוד ביקש ב"כ המשיבה שלא לתת משקל לחלוף הזמן מאז תפיסת המשאית.

נוכח קיומן של משאיות נוספות בחברה, הרי שלא נגרם נזק כלכלי חמור כנטען על ידי המבקשים ומשקל הפגיעה בחברה הוא נמוך.

כמו כן, טען ב"כ המשיבה, כי בתי המשפט קבעו בפסקי דין שונים, כי הפגיעה הכלכלית לא צריכה להוות שיקול בעבירות מעין אלו.

ב"כ המשיבה עתר לדחות את הבקשה ולהשאיר את התפוס בידי המשיבה, מאחר שזוהי האפשרות היחידה בה ניתן למנוע מהמבקשים המשך ביצוע העבירות.

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להל - "הפקודה") מקנה לשוטר סמכות לתפוס חפץ "אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

תפיסת נכסים בהתאם לסמכות הנ"ל יכולה להתבצע למגוון תכליות; תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראיה בבית המשפט (בש"פ 342/06 חברת לרנו עבודות עפר

בע"מ נ' מדינת ישראל, (12.3.2006) ((להלן- "עניין לרגו").

סעיף 34 לפקודה קובע כך:

"34. מסירת התפוס לפי צו

על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לעניין מסוים, או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט- הכל בתנאים שייקבעו בצו".

דין והכרעה

א. ראיות לכאורה

כידוע, המבחן לקיומה של ראיה לכאורה הוא, האם "טיבה של הראיה - על רקע מכלול הראיות כולן המצוי בשלב זה - הוא כזה שקיים סיכוי סביר לכך שאותה ראיה תהפוך בסוף ההליך הפלילי לראיה רגילה אשר על פיה, היא לבדה או בהצטרפה לראיות פוטנציאליות אחרות, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתו של הנאשם" (בש"פ 4180/13 פלוני נ' מדינת ישראל (04.07.13) ובש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל ((15.07.96)).

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, עיינתי בחומר החקירה ובחנתי את הראיות בכללותן, שוכנעתי כי די בקיומן של הראיות שאפרט להלן כדי לגבש את התשתית הראייתית הגולמית שיש בה כדי להצביע על מעורבותו של המבקש 2 במיחוס לו בכתב האישום ומשום כך קיים פוטנציאל לחילוט כלי הרכב המעורב בביצוע העבירה.

בסרטון מספר WA0020 נצפים המשאית והשופל בעודם עומדים אחת ליד השני, נהג המשאית ונהג השופל בתוך הרכבים ואדם שלישי עומד ביניהם. המשאית עומדת בקצה מדרון, כאשר גב המשאית כלפי המדרון וכך גם כף השופל הנושא אדמה. אחד השוטרים רץ לעבר המשאית ומורה לנהג לעצור. השוטר ניגש אל אחורי המשאית וניתן לראות, כי דלתות המשאית פתוחות ומוחזקות בשרשרת אל צידי המשאית ופסולת מועטה על הרצפה. בסרטון זה לא ניתן לראות הרמה של מכולת המשאית לצורך שפיכת הפסולת. יצוין, כי גם ממרחק ניתן לראות שעסקינן בפסולת שאינה אדמה, כל שכן בצילום מקרוב. יצוין, כי בעת עצירת הרכב אכן נופלים מספר פריטי פסולת נוספים על הרצפה.

בסרטון נוסף (ללא מספר) אין לשפוך אור.

בתמונות המצורפות לתיק אין חולק, כי הפסולת שנמצאה על הארץ בסמוך למשאית הינה פסולת בנין שהשלכתה במקום אסורה.

ניסים שניא, פקח בעיריית אלעד, מסר בעדותו מיום 7.3.17, כי צילם סרטון וידאו של האירוע וממנו הפיק גם תמונות. הוא צילם את המשאית שעמדה לזרוק פסולת "**כשהיבר התחיל לעלות צעקנו לו תעצרו**" (שורות 5-7 לעדות).

לדבריו, נשפכה חלק מהפסולת ונהג המשאית עצר רק כאשר רצו אליו. הם ראו את העובד מכוון את נהג המשאית בטרם השלכת הפסולת.

רס"ב בובי יוסי בעדותו מיום 6.3.17 סיפר, כי גם הוא צילם את האירוע. שני הנהגים היו בתנועה, האחד עמד לשפוך את הפסולת מהמשאית והשני עמד לכסות אותה בחול. המבקש 2 מסר לו שהפסולת היא פסולת מאתר בניה בראש העין.

העד שלל מפורשות גרסת המבקש 2 והאחר שלא היה ניסיון לשפוך פסולת, זאת מאחר ש"**הדלתות היו פתוחות לרווחה ותפוסות עם שרשראות בצדדים והוא אף התחיל להרים הייבר**" ואלמלא צעקו לו היה הנהג שופך את תכולת המשאית (שורות 34-37 לעדות).

יוסי בוטבול מסר בעדותו, כי הוא מעסיקו של הנאשם האחר, אשר תפקידו לנהל את האתר, ליישר את השטח והוא משמש גם כנהג השופל.

גדי יעקב מסר בחקירתו, כי המבקש 2 פינה עבורו פסולת בנין מאתר עבודה.

המבקש 2, בחקירתו מיום 3.3.17 מסר שמדובר בפסולת בניין מראש העין. הכחיש, כי שפך את הפסולת כנטען על ידי העדים. הוא פתח את דלת המשאית כדי שהאחר יראה את תכולתה ויאשר האם ניתן לשפוך הפסולת במקום. לאחר שהאחר אמר שמדובר בפסולת שלא ניתן להשליכה במקום, הוא התקדם עם המשאית כדי שהאחר יוכל לסייע לו בסגירת הדלת באמצעות כף השופל.

בחקירתו מיום 7.3.17 הוסיף המבקש 2, כי פתח את דלת המשאית והאחר ראה את תכולת המשאית ולא אישר לו לשפוך הפסולת. הוא התכוון לסגור את דלת המשאית בעזרת השופל ואז הגיעו השוטרים. דלת המשאית לאחר פתיחתה "צריך למחוץ אותה או לדחוף אותה" כדי לסגור.

לטענה מדוע דלת המשאית הייתה קשורה לצד המשאית אם כל מבוקשו הוא להראות לאחר האם מדובר בפסולת שניתן להשליך במקום, השיב שזהו הרגל ונוהל בטיחות כדי למנוע פגיעה בשופל או במפעיל השופל.

לדבריו הוא לא החל בהרמת הארגז להשלכת הפסולת אך לא הכחיש שנפלה פסולת, והסביר שזו נפלה "כי התקדמתי לסגור את הדלת ונתתי ברקס" כאשר השוטרים צעקו לו לעצור (עמוד 3 לחקירה). יצוין, כי אין כל תימוכין לגרסה זו בסרטון מספר WA0020.

משה אביטן, הנאשם האחר בכתב האישום, מסר בחקירתו מיום 3.3.17, כי המבקש 2 הגיע ולאחר שראה את טיב

הפסולת הוא הודיע למבקש 2 שלא ניתן לשפוך אותה במקום.

בעדותו מיום 5.3.17 הוסיף, כי התכוון לסגור את דלת המשאית ואז הגיעו השוטרים. **הוא אישר, כי לא ניתן לסגור את דלת המשאית כשהשופל עמוס בחול ויש לרוקנו תחילה** (שורות 37-38 לחקירה).

ראה בחלק העליון של המשאית, כי מדובר בפסולת ולא באדמה ולכן אמר למבקש 2 שלא ניתן לשפוך באתר והמבקש 2 הוא שפתח דלת המשאית (שורות 61-63 לחקירה).

בחקירתו מיום 12.3.17 הוסיף, כי כשראה את תכולת המשאית עזר למבקש 2 לסגור את דלת המשאית בעזרת השופל ואינו יודע להסביר מדוע הדברים לא נראים בסרטון שצולם על ידי השוטרים.

לאור המקובץ, אני קובעת, כי פסולת ממש, אם כי לא רבה, הושלכה מהמשאית בה נהג המבקש 2 ואין לומר שמדובר ב"חלקיקים" שנפלו מהרכב בעת פתיחת הדלתות, כטענת ב"כ המבקשת 1.

עיון בתמונות מלמד, כי אף ללא פתיחת דלת המשאית ניתן לראות שמדובר בפסולת בנין, מאחר שזו נראית בחלק העליון של המשאית בשל עומס הפסולת. כך אישר גם הנאשם האחר בתיק העיקרי.

עוד אישר המעורב האחר, כי לא יכול היה לסייע בסגירת הדלת כאשר השופל עמוס בחול. קשירת דלתות המשאית לצדי המשאית והמצאות השופל לצד המשאית ולא מאחוריו מלמדות שלא דובר בשופל שנועד לסייע בסגירת דלת המשאית אלא לכסות בחול את הפסולת שהושלכה ותושלך בהמשך.

משקבעתי קיומן של ראיות לכאורה אעבור לבחון השאלה האם מתקיימת עילת תפיסה, במידה וכן- האם ניתן להורות על שחרור כלי הרכב בחלופת תפיסה.

ב. העילה לתפיסת כלי הרכב וחלופת התפיסה

ההלכה הפסוקה מלמדת, כי התניית שחרור תפוס בהפקדת סכום מזומן או ערבות בנקאית הינה דבר שבשגרה.

כך נקבע בבש"פ 2224/15 **מידברג נ' מדינת ישראל**, (2.4.15, עמוד 5) "**כידוע, התכלית העומדת בבסיס הטלת ערבויות על שחרור רכב תפוס ("חלופת תפיסה") היא הבטחת האפשרות לחילוטו העתידי**" (ההדגשות אינן במקור- אס"ח).

וכן בבש"פ 5550/08 **שמעון נ' מדינת ישראל** (8.7.08, סעיף 6), שם נקבע כי "ככל שאין לזלזל ביתר הערבויות אשר הוטלו על העורר, האפקטיביות שלהן פחותה בהרבה מזו הטמונה בהפקדת כסף מזומן או בהפקדת ערבות בנקאית, ומשכך, **יש צורך בקביעת סכום הפקדה משמעותי אשר יוכל להבטיח את חילוטו העתידי של הרכב**" (ההדגשות

אינן במקור - אס"ח).

בעניין לרגו קבע בית המשפט העליון, כי ככל שתכלית התפיסה נותרה בעינה אזי במאזן השיקולים "יש לבחון האם ניתן באיזון ראוי להשיג את מטרת התפיסה תוך פגיעה פחותה בבעל הקנין בנכס, תוך החלת "חלופת תפיסה" שתגשים כראוי את האינטרסים השונים הפועלים בענין זה" (עמוד 12, ההדגשות אינן במקור - אס"ח).

תכליות התפיסה של כלי הרכב בבקשה שבפניי הינן מניעתית וחילוט בתיק העיקרי ואת אלה יש לאזן מול זכותם הקניינית של המבקשים והפגיעה הכלכלית הנלווית לתפיסה.

כאמור ככל שמדובר בתפיסה למטרת חילוט ניתן להורות על שחרור התפוסים בתנאים שיקבע בית המשפט להבטחת תכלית זו.

אשר לתכלית המניעה נקבע בעניין לרגו:

"ביסוד התכלית המניעתית טמון אינטרס ציבורי למנוע, או להקשות באופן ניכר על העבריין את מימוש זממו הפלילי באמצעות שלילת החפץ המיועד לשמש אמצעי בביצוע העבירה. סמכות זו היא אמצעי אחד מיני רבים במלחמת רשויות אכיפת החוק בפשיעה" (עמ' 10).

בענייננו, מדובר בתפוס אשר שימש לביצוע העבירה המיוחסת למבקש 2 ואחר אך לא היה מעורב בביצוע עבירות נוספות.

התכלית המניעתית לה טענה המשיבה נעוצה בהרשעתו של המבקש 2 בעבר בגין השלכת פסולת במקום אסור. ב"כ המבקשים הגישו את גיליון רישומו הפלילי של המבקש 2 (2/נ) ובתיק החקירה שהוגש לעיון בית המשפט מצוי גזר הדין בעניינו. חרף הנטען על ידי הצדדים, הרי שלנאשם הרשעה אחרונה משנת 2017 בגין עבירה משנת 2010 שעניינה תכנון ובניה ולא מענייננו. עיון בגזר הדין ובגיליון המרשם הפלילי מלמדים שהרשעתו בעבירה דומה של השלכת פסולת הינה משנת 2011 בגין עבירה משנת 2010 והרשעה קודמת משנת 2008 בגין מעשים דומים.

בנסיבות אלה ניתן לומר, כי תכלית התפיסה למניעת הישנות ביצוע העבירות על ידי המבקש 2 הוכחה בפועל.

במקרים של הישנות העבירה בית המשפט העדיף את האינטרס הציבורי על פני זה של המבקשים. כך בבש"פ 4180/11 מ.ג.ש מיכאל עבודות בטון ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל (10.6.11) דחה בית המשפט העליון בקשה לשחרור תפוסים בשל הישנות המעשה העבריני:

"כאן, אין המדובר בעבירה הראשונה הנוגעת לזיהום סביבתי של המערערים. אך אין זה עיקר. כפי שציין בית המשפט המחוזי, מונחים בפני בית משפט השלום שני כתבי אישום בשל עבירות דומות שבוצעו לכאורה על ידי משאיות השייכות למבקשים. במסגרת כתב אישום אחד, הוטל צו איסור שימוש

במשאית. חלפו כחמישה חודשים ממועד השחרור (של אותה משאית) ושוב מיוחס למבקשים ביצועה של עבירה. יום אחד לאחר מכן בוצעה העבירה מושא כתב האישום בנידון דנא על ידי משאית אחרת של המבקשים, היא המשאית שעומדת במרכז ההליך. תמונה זו מלמדת לכאורה כי האמצעים המידתיים יותר, המוצעים על ידי הסניגור, אינם "עושים רושם" על מרשיו. בנסיבות כאלו, הכף נוטה בבירור לכיוון הוראה בדבר תפיסת המשאית. בית משפט זה אף דן בעבר את המערערים לכך זכות, שעה שהמדינה ביקשה לתפוס כלי רכב אשר ביצעו פעולות המזהמות את הסביבה (ראו בש"פ 8009/07). ואולם דומה כי נקיטת יד רכה בעניינם של המערערים אינה מועילה. אלה ממשיכים לכאורה ללכלך ולזהם ככל העולה על רוחם..." (סעיף 5 להחלטה, ההדגשות אינן במקור- אס"ח).

וכך נקבע גם ברע"פ 607/11 ע. אלחי דאוד עבודות עפר ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, (21.3.11):

"כפי שעמד על כך בית המשפט המחוזי, יש להעדיף במקרה זה את האינטרס הציבורי על פני טובתם של המבקשים. כנגד המבקשים הוגש בעבר כתב אישום בגין עבירות דומות, ואחת מהמשאיות נשוא בקשה זו אף נתפסה בעבר ושחררה בכפוף להפקדה כספית. עובדה זו מעידה על כך שלא ניתן לתת אמון במבקשים, אשר חזרו לבצע את אותן עבירות, כי לא יעשו שימוש לא חוקי במשאיות התפוסות. לשיקול זה מתווסף גם הנזק הבלתי הפיך שעלול להיגרם לסביבה כתוצאה מהשלכת פסולת ברשות הרבים (ראו למשל: רע"פ 9747/08 תחריר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.11.2008)). לאור כל זאת, הרי שלא מצאתי פגם במסקנתן של הערכאות הקודמות לפיה אין מקום להחזיר את המשאיות התפוסות לידי המבקשים, אף לא בכפוף להפקדת ערובה. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית." (עמוד 3, ההדגשות אינן במקור- אס"ח)

בה"ת 48403-03-16 אבו סויס נ' המשרד לאיכות הסביבה רמלה מחוז מרכז (07.04.16), המבקשים המשיכו בביצוע העבירות לאחר שחרורה של המשאית בתנאים ובית המשפט דחה בקשה להשבתה; בה"ת 2337-12-10 נדים כמאל ובניו בע"מ נ' מדינת ישראל (23.2.11) בית המשפט דחה בקשה להשבת משאית נוכח הרשעת המבקשת בעבירה דומה בסמוך להגשת כתב האישום בגינו נתפסה המשאית, ובה"ת 18023-12-11 ארושה תברואה וניקיון בע"מ נ' משטרה ירוקה (42.12.11), נדחתה בקשה להשבת תפוסים מאחר שהמבקשים המשיכו בביצוע העבירות אף שטרם הוגש כתב אישום נוסף בעניינם.

לאחר שבחנתי את עניינם של המבקשים, סברתי שיש מקום לאבחן את הבקשה שבפניי מפסקי הדין שנסקרו לעיל בהם לא הושבו התפוסים.

ראשית, בכלי הרכב התפוס לא בוצעה עבירה נוספת למעט הנטען בכתב האישום נשוא בקשה זו.

שנית, למבקשת 1 רכבים נוספים ולא בוצעו באמצעותם עבירות עובר להגשת כתב האישום או לאחריו (למעט הרשעותיו של המבקש 2 משנת 2008 ו- 2011).

שלישית, הרשעתו של המבקש 2 בעבירה דומה הייתה בשנים 2008 ו- 2011, ולא כפי שנטען על ידי הצדדים (בשנת 2017). לעבר הפלילי זה יש לתת משקל רב אך נוכח חלוף הזמן מאז הרשעותיו הקודמות של המבקש 2 סברתי שאין לראות בו "שור נגח" ובוודאי שאין ניתן לומר, כי לא תתקיים חלופת תפיסה בעניינו.

נוכח חלוף הזמן מאז תפיסת כלי הרכב, העובדה שלא נשנו העבירות באמצעות כלי הרכב האחרים שבידי המבקשים, והצורך באיזון בין הרתעת המבקש 2 ומניעת הישנות העבירה והאפשרות לחילוט אל מול הפגיעה בזכות הקניינית של המבקשים, אני סבורה שניתן להורות על שחרור התפוס בחלופת תפיסה שיהיה בה להבטיח את התכלית המניעתית והחילוט בסיום ההליך העיקרי.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה למשיבה להחזיר למבקשים את הרכב התפוס, משאית וולבו שמספרה 61-248-62. הרכב ישוחרר כנגד הפקדה של שליש משווי, איסור דיספוזיציה ושיעבוד לטובת המדינה.

להבטחת אי מכירתו או העברתו של הרכב עד לסיום ההליכים בעניינו של המבקש 2, יחתום המבקש 2 על ערבות עצמית בסך 20,000 ₪.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לידי הצדדים בהקדם.

בהתחשב בכך שההחלטה ניתנה שלא במעמד הצדדים אני מעכבת ביצוע החלטתי עד ליום 27.8.17 בשעה 13:00, אלא אם תודיע המשיבה אחרת.

תיק החקירה יוחזר לנציג המשיבה בתיאום עם המזכירות.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ז, 20 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.